

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Considerationes De Peccatis, [et] quatuor hominis nouiſſimis; necnon
[et] quosdam orandi modos ... complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, 1611

§.12. De ordinario & extraordinario tempore mentis orationis tribuendo; ac
de iaculatorijs orationibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54597](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54597)

mysteria applicandos, cuius praxim ponemus Meditatione 26. partis tertiae, quo nos disponemus, ad eam partem eorum, quae iam diximus, suscipiendam; quam Deus dignabitur, prout nobis expediet, communicare.

DE ORDINARIO ET EXTRAORDINARIO tempore, mentis orationi tribuendo: ac de Iaculatorijs orationibus.

PARAGRAPH. XII.

DVPLEX intelligi potest tempus mentis orationi vacandi: alterum ordinarium & quotidianum per totum vitam cursum, & dum valetudo permittit: alterum extraordinarium, quo quis, dimissis alijs negotijs & occupationibus, ad separatam locum se recipiens, vnius, duarum, pluriumve hebdomadarum tempus, his meditationibus tribuit. Id quod in varios fines, varijsque occasionibus fieri potest.

PRIMUM huiusmodi recollectio opportunè fit, cum quis peccatis grauatum se sentiens, veram confessionem instituere, & perfectam ad Deum conuersionem facere constituit: est enim mediū ad id exactè faciendū aptissimum, colligere sese ad octo, vel plures dies; & totum illud tempus in eo ponere, vt de suis recogitet peccatis; eas interim adhibens meditationes, quæ ad verum de eis dolorem concipiendum

dum, perfectamq; vitæ mutationem instituendam extiment.

SECUNDO, cùm quis Mysticam hanc Spiritûs scientiam discere cupit; vt mente orare, cû Deo familiariter agere sciat, & vsus aliqué experiētiamq; sibi in ijs comparare: opportunè is mēsem integrum, aut etiam ampliùs aliquid huic tribuet exercitatiōi, sub spirituales alicuius Patris ductu, donec bene exercitatus euadat. Et si enim præcipuus huius scientiæ Magister sit Deus; iuuat nihilominus visibilem alium habere, à quo dirigatur; & tempus sibi ad discendum; &, quod didicerit, in praxim deducendum, accipere.

OCCASIO tertia esset, cùm quis de statu vitæ accipiēdo cogitat, sed quisnam illi ad salutē propriam, & perfectionem sit aptior, ad dubitat: aut cùm grande aliquod negotium, ad diuinū obsequium aggredi cogitat; sed de voluntate Dei dubius est: aut certè, si de ea confidet, cupit felici pede incipere; & oratione sese, ad diuinum auxilium, pro felici exitu impetrandum, præparare. In huiusmodi, inquam, occasionibus valdè est conueniens, aliquo tempore sese recolligere; quod Christus ipse Dominus, antequam suam inchoaret prædicationem, per a *quadraginta dies*, in deserto fecisse legitur.

a Matt. 4. 2.

a Marc. 1. 12.

a Luc. 4. 2.

QUARTA occasio est, cum ij, qui aliàs mētis orationem frequentant, frigidus se, vagos, & aridos in ea deprehendunt: & in diuini obsequij rebus languere se sentiunt: efficac enim

tunc medium est ad renouationem, & feruorem comparandum, octiduum his meditationibus, maximam in eis diei partem insumendo, dedicare. & quoniam tepor ille omnes plerumque sensim inuadit, omnibus expedit singulis annis ad octiduum, ad hanc renouationem acquirendam se recipere.

DENIQUE etiam dum tepor nullus adest, bonum interdum est, ad satietatem vsq; se Deo replere: quo in eius amore proficiat; & primas in eius obsequio obtinere cõtendat: sicut sanctorum nonnulli fecere, qui ea ratione ad altissimos sanctitatis gradus peruenerunt.

DE ordinario tempore nulla potest omnibus generalis Regula constitui: sed tempus hoc sanitate, talento, statu, siue conditione, officio, obligationibus, & necessarijs occupationibus est mensurandũ. Omnium autem horum ratione habita, quò plus tēporis huic exercitationi tribuatur, postquam erit prædictis satisfactũ, eò melius erit. Ordinariè tamen hora vna mane, aut vesperi sese colligere conueniret. Siquidem non absq; causa Christus Dominus noster, in separata horti Gethsemani oratione, horam consumpsisse, colligitur ex eiusdem ad Petrum admonitione, cùm dixit:

b Matt 26.
40.

b *Non potuisti vna hora vigilare mecum.* Quòd si quis per horam nõ possit (aliquo ex supradictis impedimento obistente) in oratione permanere: maneat saltem per semihorã; quod si neq; mediam, quartam saltẽ partem tribuat ei mentis orationi, quã conscientia Examē vocamus,

camus,

camus, eo modo, quem pottea ponemus : tri- *1. Par. Me-*
 buatque aliquid amplius orationi diebus fe- *dit. 27.*
 stis, qui ad hoc, vt Deo vacetur, sunt instituti.

CIRCA ordinarium hoc tempus orationis
 valde obseruandum est, vt quod quisque con-
 stitutum habet, aut statũs sui præscripto, vt
 religiosi aliqui habent, aut particulari sua de-
 uotione, aut spiritalis Patris directione, illud
 ita constanter retineat, integreque sancto
 huic exercitio impendat, vt nec vel diem vni-
 cum prætermittat, nec vel vnius Apostolici
 symboli spatium ei subtrahat. Hostis. n. noster
 sollicitè valde nulle exquirat occasiones, &
 pretextus, nũc valetudinis corporalis, nũc ali-
 cuius negotij, & sollicitudinis, etiam specie
 pietatis, vt orationem interrumpamus: quæ vno
 die ex ignauia, aut aliã minus rectã intentione
 interrupta, facilè altero die intermitteretur; &
 interdũ eo vsq; venietur, vt omninò deferatur.

Quare S. Chrysostomus dicebat: virum iustũ *Lib. 1. de o-*
 grauius ipsa morte ferre debere, quòd oratio *rando Deũ*
 ne priuetur: sicut S. Propheta Daniel, qui *c Daniel 6.*
consuetudinem ter in die Deum orandi, non in-
termisit, etiam postquam Persiæ Rex vbi ipse
 erat, ædicto sub mortis pœna prohibuisset, ne
 quis triginta dierum spatio Deum oraret. Da-
 niel tamen ne tantillum quidem temporis
 propterea sustinuit ab orando cessare: intel-
 ligebat enim, spiritualem suam vitam ab ora-
 tione pendere; ideoque nec corporalis mor-
 tis metu, voluit periculo animæ vitam expo-
 nere: quæ teste ipso Chrysostomo, velut mor-

tua iacet, oratione deficiente; sicut ipsum corpus sine anima mortuū est, & cadaver. Quare sicut Daniel, quamuis orationis causa, mortis corporis periculo se exposuit (nam missus fuit in lacum leonum:) re ipsa tamen mortuus non est; quia Deus leonum occludens ora (eo quod ipse Daniel suū, ad orandum, aperuisset) eum ab eo periculo eripuit: Ita fas nobis fuerit credere, neque vitę periculum nos subituros, nec aliquid de tranquillitate nostra, aut negotiorū expeditione amissuros, propter a quod constitutum tempus orationi tribuamus: potius per orationem ita causam nostram acturos, ut Deus eam in se recipiat; atq; omnipotentiā, & sapientiā suā perficiat. quod nostrā nos imbecillitate aut ignorantia perficere non potuissimus. Quod si aliquando verē aduersa valetudine aut legitimo, & urgente alio impedimēto, orationem suo tempore interrumpere coacti fuerimus, decet nos ipsum orationis exercitiū, impedimento cessante, resumere; ne interruptio, ex necessitate legitimā, admissa; ignavia postea nostra ulterius progrediatur.

ULTIMÒ ne quis à dignissima hac exercitatione eximatur, illud addiderim: omnes uniuersim, tam qui constitutum habent ad separatam orationem tempus, si deuotionē suam conseruatam velint; quàm qui tempus nullum constitutum habent, ut defectum hunc suppleant: meritò debere sæpius in die se exercere breuibus mentalis vel vocalis Orationis actibus, quos iaculatorias orationes appellamus

(qua-

(quarum mentionem aliquam feci supra paragrapho 9.) in quibus, ait S. August. frequentes fuisse antiquos illos Patres Eremitas cultores, qui Dei, & beneficiorum eius, aut propriorum peccatorum memores, feruentem aliquem affectum, aut virtutis alicuius petitionem, tanquam sagittam in caelum iaculabatur, dicentes verbi gratia. O, Domine, si te nunquam offendissem: o, Deus, si te amarem: o, si tibi propter parerem! concede mihi Domine animae puritatem, cordis humilitatem, paupertatem spiritus; parce, Redemptor mi, peccatis meis, quia valde sunt graua.

Hic orationum modus, quod breuis sit, tum omnibus est facilis; tum maiori, quam alius attentione, & feruore fieri potest, vt notat Cassianus: ideoque ad impetrandum quod a Deo petimus, est efficacissimus. vt enim S. Basiliius ait: praestat parum bene, & attentè, quam multum secus orare. Deus enim non precum multitudine, sed earum pondere, & feruore vincitur. Harum tamen orationum breuitas frequentatione supplenda est: studendo eis aliquo saltem modo exequi, quod Christus Dominus dixit: *oportet semper orare & non deficere*: hoc est neque in tempore orationi designato, neque in eius feruore, & fiducia, neque in frequentatione possibili, ab his iaculatorijs multiplicandis desistendum: quae (vt David ait) *e reliquia sunt cogitationum sanctarum, quas tempore matutino, diem festum agentes habuimus, quibus etiam ipsam deuo-*

Epist. 121. ad
Probam c.
10. Chrys.
homil. 79.
ad populum

Lib. 2. de
Institutiis.
c. 10. &
Collat. 9. c.
35. in const.
monast. c. 2.

d Luc. 18. 1.

c Psal. 75. 11.

Lib. 1. de
orat. Deum,
ad finem.

Lib. 3. c. 2.
lib. 2. c. 14.

Opuscul. de
Perfec. vite
c. 2.

tionem toto die in nobis conseruamus. & S. Chrysoft. vult, singulis minimùm diei horis aliquã ex his orationibus Deo offerri, *vt orandi, inquit, cursus, cursum diei aquet*: & quando horologiũ horam sonat, sit nobis quasi ad orationẽ excitator. qui tamen feruentes sunt, etiã sunt in eisdem orationibus frequentiores, imitãtes sanctos illos Aegypti monachos, de quibus Cassianus, quòd, dum laborarent toto die: *preces, & orationes per singula momenta miscbant*, quo compendio, ad magnam breui sanctitatem perueniebant, & plurima sibi merita cumulabant. Nec magnum quid cẽsendum est, si exercitij huiusmodi auidiores simus; qui (S. Bonauentura teste) omni tempore, omni hora possumus oratione lucrari, quod toto mundo preciosius est. Id quod ita esse manifestẽ licet deprehendere: si enim aliquis esset, qui die toto inter nos blasphemix actus eliceret, vltionis, odij Dei, & grauium aliorum peccatorum proposita sæpẽ conciperet: in fine certẽ diei grauem is promeritus esset Infernum: si igitur contrã, eundem diem totum bonis desiderijs, & propositis Deo placendi, & virtutibus petendis infumat, acquisuerit certẽ in eius fine incredibile donorum cœlestium, & præmij æterni lucrum. Neque enim Deus minus est ad præmia liberalis; quàm seuerus ad poenam.

Harum iaculat oriarum orationum plurimas inseremus in huius libri Meditationibus, in tertia præcipuè parte, perpendetes breues oratiões,
quas

quas leprosi aliqui, & caci, Cananaea, & Lazari
sorores, & alij Christo Domino obtulerunt.

ALIQVA ADVERTENDA CIRCA
insequentes Meditationes.

PARAGRAPHVS XIII.

AD vtilem insequentium Meditatio-
num Vsum, est aduertendum, vt in va-
rios illæ fines conscriptæ sunt, ita posse
perlegi. PRIMVS EST, vt aliquid temporis
nobilissimæ & vtilissimæ illi exercitationi
tribuatur, quam *spiritualem lectionem* appella-
mus: in qua (vt Sancti Patres authores sunt) Deus idem cordi legentis loquitur, quod erit scri-
ptum in libro: mentem enim veritatum, quæ scri-
ptæ sunt, lumine illustrat, voluntatem verò igne
similium affectuum accendit. & propterea in ali-
quibus meditationibus fusior erit; in inferamque
documenta aliqua, & regulas perfectionis cir-
ca vitia aut virtutes, de quibus in eis agitur: quod
spiritus scientiam discant, qui eo animo eas le-
gerint. Quare non properanter, sed attentè, &
magna animi quiete legendæ sunt, adhibita ru-
minatione, & estimatione eorum, quæ leguntur:
eorumque benè percepto sensu; modoque aliquo
meditationis ipsi Lectioni adiuncto; petita etiã
prius à Deo luce; & vt ad cor illis ea loquatur,
quæ lecturi sunt: illud Samuelis vsurpantes:
a Loquere Domine: quia audit seruus tuus.

S. August.
serm. 22. ad
Fratres.
S. Isidor. lib.
3. de sum.
bon. c. 8.
S. Bern. ser.
50. ad saro-
rem.

1. Reg. 3.
10.

SECUNDVS principalis finis, easdem medi-
tationes legendi, est, vt materia orationis, &
contemplationis, in secreto cum Deo Domino
nostro